

Krajský úřad Středočeského kraje

ZÁSTUPCE ŘEDITELE KRAJSKÉHO ÚŘADU

V Praze dne:

Číslo jednací: 034567/2018/KUSK

Vyřizuje: Mgr. Olga Turnovská/1.313

Krajský soud v Praze

nám. Kinských 234/5

150 75 Praha 5

ID DS hvbabog

číslo
dne:

KRAJSKÝ SOUD -5-
V PRAZE

15. 03. 2018

..... krát příloh

Vaše sp.zn.: 51 A 23/2017-19

Žalobce: Ing. Bohdan Šimeček, nar. 1.7.1966, bytem Svatovítká 18, 160 00 Praha 6,
ca

Žalovaný: Krajský úřad Středočeského kraje, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5,

**Vyjádření žalovaného Krajského úřadu Středočeského kraje k žalobě proti rozhodnutí
č.j. 088097/2017KUSK ze dne 12. 9. 2017.**

DVA KRÁT

Příloha: Pověření k jednání za žalovaného.

Kompletní spis správních orgánů obou stupňů

I.

Žalobce Ing. Bohdan Šimeček, nar. 1.7.1966 se žalobou ze dne 3. 9. 2017 domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje č.j. 088097/2017/KUSK ze dne 12. 9. 2017. Navrhuje, aby soud rozhodl, že rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje se ruší.

Žalobce Ing. Bohdan Šimeček, nar. 1.7.1966, jako žalobní body uvádí „*návrhový přestupek a nedostatek poučení; skutkový stav a časová osa incidentu; zavinění a nutná obrana; otázka následného jednání; § 4 odst. 1 správního řádu.*“

Tyto námitky se shodují s odvolacími námitkami, se kterými se žalovaný vypořádal na stranách třetí až osmé žalobou napadeného rozhodnutí.

II.

Žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní podává k žalobě žalobce Ing. Bohdana Šimečka, toto vyjádření.

Jak žalobce sám v obsahu žaloby uvádí, napadá řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak správního orgánu druhého stupně. Zejména pak výrok prvního rozhodnutí žalovaného 088097/2017KUSK ze dne 12. 9. 2017, kterým se řízení vedené proti obviněnému Janu Šináglvi, nar. 9.12.1952, trvalý pobyt Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, pro přestupek proti občanskému soužití kvalifikovaný Komisí k projednávání přestupků města Hostomice podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měl obviněný Jan Šinágl dopustit tím, že dne 21.6.2016 v prostorách Městského úřadu Žebrák označil Ing. Bohdana Šimečka jako „hajzlíka“, přičemž mu urážlivě tykal, dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. m) zákona o přestupcích zastavuje, neboť v řízení vyšlo najevo, že jde o přestupek, který lze projednat jen na návrh podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích.

Add III.- návrhový přestupek a nedostatek poučení

Žalobce se ohrazuje a vysvětluje z jakého důvodu nepodal návrh na zahájení řízení o přestupku, kdy zejména poukazuje na skutečnost, že nebyl vyzván ze strany správního orgánu a nebyl nikým poučen o této skutečnosti.

Jak bylo zjištěno žalovaným, správní orgán prvního stupně vedl o předmětných skutečích z moci úřední řízení o přestupku, ačkoli přestupek bylo možno projednat pouze na návrh podaný v režimu § 68 zákona o přestupcích.

Žalovaný uvádí, že není na správním orgánu, aby žalobce poučoval o hmotném právu, kdy dle názoru žalovaného, nic nebránilo žalobci podat návrh na zahájení řízení o projednání jeho přestupku. Brání-li se žalobce nesplněním poučovací povinnosti správního orgánu, analogicky tak tvrdí neznalost obsahu ustanovení § 68 odst.1 zákona o přestupcích: „*Přestupky podle § 49 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2, přestupky podle § 50 a přestupky podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu spáchané mezi osobami blízkými, jakož i přestupky podle § 49 odst. 1 písm. a) se projednávají jen na návrh postižené osoby, jejího zákonného zástupce*

nebo opatrovníka (dále jen „navrhovatel“).“ a ustanovení § 68 odst. 3 zákona o přestupcích „U přestupku, který lze projednat na návrh, lze návrh podat příslušnému správnímu orgánu nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. V návrhu musí být uvedeno, kdo je postiženou osobou, koho navrhovatel označuje za pachatele a kde, kdy a jakým způsobem měl být přestupek spáchán.“. Takové tvrzení však nemůže obstát z několika hledisek. Za prvé správní orgány, pokud by žalobce poučili o konkrétní povinnosti podat návrh na zahájení řízení o přestupku, by tak extenzivně vybočili ze zákonem uložené poučovací povinnosti obecně. K tomuto se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozhodnutí 5 As 1/2010-76 ze dne 14.10.2010 „Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (§ 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.“. Za druhé je třeba odkázat na protokol o ústním jednání ze dne 18.4.2017, ve kterém je žalobce poučen o možnosti podávat návrhy. Za třetí je pouze na žalobci, zda využije svých zákonem daných práv, kdy s ohledem na právní zastoupení advokátkou v daném řízení-odborníkem v dané právní oblasti, je předpokládána znalost materie hmotného práva, alespoň na straně právní zástupkyně, která pokud hájí práva žalobce, měla jej o ustanovení hmotného práva poučit a postup navrhnout.

Současně je žalovaný přesvědčen, že s ohledem na to, že žalobce nedisponoval právem podat odvolání do výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, není přípustné, aby za pana Jana Šinágla podával současně i žalobu. Taková žaloba by měla být odmítnuta, neboť je podána osobou k tomu neoprávněnou, či by v části, která se netýká přestupku žalobce, neměla být žaloba projednána, a k návrhu žalobce ve vztahu k výroku I. rozhodnutí č.j. 088097/2017KUSK ze dne 12. 9. 2017 nemělo být přihlíženo. Shodné stanovisko zaujímá Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 22.2.2007, č.j.: 2 As 59/2006 – 62.

Add IV.- skutkový stav a časová osa incidentu

Žalobce namítá, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, zejména průběh incidentu. Tyto skutečnosti tvrdil žalobce, již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, kdy s těmito se žalovaný jako odvolací orgán vypořádal str. č. 7-9 rozhodnutí č.j. 088097/2017KUSK ze dne 12. 9. 2017.

Správní orgán 1. stupně tak i žalovaný při svém rozhodování vycházel z jednotlivých důkazů-svěddeckých výpovědí svědků a obviněných, a samozřejmě též z nahrávky celého incidentu. Pokud se jedná o časovou osu incidentu, nelze přisvědčit názoru žalobce, že se skutek stal tak, jak popisuje ve své žalobě. Naopak v průběhu řízení bylo zjištěno, že fyzický kontakt vyvolal, Ing. Šimeček, který rukou strčil J. Šinágla do oblasti hrudníku, což vyplývá z obsahu zvukové nahrávky, současně obsah zvukové nahrávky svědčí o aktivnější účasti Ing. Šimečka na incidentu. Z projevu Ing. Šimečka není zřejmé, že by na něj J. Šinágl fyzicky útočil a že by se jej obával. Co je naopak zřejmé, je chování Ing. Šimečka z pozice osoby úředníka samosprávného celku, kdy již z počátku incidentu vykazoval J. Šinágla slovy „aby vypadnul“.

Incident mezi obviněnými probíhal dle dokazování následujícím způsobem. Nejprve došlo k fyzickému kontaktu mezi obviněnými a teprve následně k použití pepřového spreje Ing. Šimečkem. Vypovídající hodnotu má zejména část záznamu od 2. minuty a 22. sekundy, kde Ing. Šimeček vůči obviněnému J. Šináglovi říká: „*Co to bylo, jakej zmetek a jaký zklidni se hajzlíku, co to bylo? Takhle se chováte tady, jo?*“, J. Šinágl na to reaguje voláním: „*Pane starosto!*“, do čehož Ing. Šimeček říká: „*Vypadněte ven!*“, a J. Šinágl křičí „*Byl jsem tady fyzicky napaden!*“. V čase 2 minuty a 34 sekundy je slyšet Ing. Šimeček: „*Ty vole, to bylo, to bylo už moc*“, v čase 2 minuty a 36 sekund je slyšet stříknutí pepřovým sprejem. Následně Ing. Šimeček: „*Magore, si na úřadu.*“ a J. Šinágl: „*Se zbláznil, tady použil sprej.*“.

Shora popsaná konverzace zachycená v čase od 2. minuty a 22. sekundy zvukového záznamu rovněž nesvědčí o tom, že by J. Šinágl útočil na Ing. Šimečka tak, jak Ing. Šimeček popisoval, tedy že by se J. Šinágl na chodbě začal přibližovat a Ing. Šimeček z důvodu obavy jej rukou zastavil. J. Šinágl naopak opakovaně Ing. Šimečka upozorňoval, aby se jej nedotýkal. Pokud jde o použití spreje, sprej nebyl proti J. Šináglovi použit v době trvajících či hrozících útoku vůči jeho osobě, nýbrž jako msta za dosavadní průběh konfliktu.

Add IV. -zavinění a nutná obrana

Žalobce namítá, že nesouhlasí se závěry správního orgánu o jeho vině, kdy dle jeho názoru nevycházejí z provedeného dokazování. Současně jako důkaz rozporuje i nahrávku Jana Šinágla. Tyto skutečnosti tvrdil žalobce, již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, kdy s těmito se dle názoru žalovaného žalovaný jako odvolací orgán vypořádal, kdy odkazuje na str. č.7 rozhodnutí č.j. 088097/2017KUSK ze dne 12. 9. 2017. Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, zejména ohledem na otázku zavinění. Pokud se jedná o otázku nutné obrany, tak jak ji žalobce totožně namítal již ve svém odvolání, zásadním důkazem v této věci, je zvukový záznam incidentu, který byl ze strany žalovaného hodnocen tak, jak incident současně popisovali obvinění a svědci. Je třeba podotknout, že v momentu, kdy jednání mezi obviněnými excelovalo, na chodbě Městského úřadu v Žebráku, nebyl přítomný žádný svědek. Zvuková nahrávka, která byla při řízení důkazem a která zachycovala konflikt, mezi obviněnými, nebyla pořízena v rozporu s právními předpisy, jelikož jejím obsahem nejsou projevy fyzických osob, které by nedaly souhlas s jejím pořízením, ale pouze projevy osob v postavení veřejných funkcionářů, resp. úředních osob při výkonu své činnosti. Pochybnosti o neúplnosti nahrávky či o jejích možných úpravách ze strany obviněného J. Šinágla nebyly shledány důvodnými. Jelikož nahrávka byla konfrontována s výpovědí jednotlivých svědků a obviněných, neshledal odvolací správní orgán důvodným ani zpochybnění zjištěného skutkového stavu předmětné věci. S odkazem na str. č. 8 rozhodnutí č.j. 088097/2017KUSK ze dne 12. 9. 2017, kde je podrobně popsán obsah nahrávky, dospěl žalovaný k závěru, že bylo bezpochyby prokázáno, že k použití pepřového spreje došlo v samotném závěru konfliktu, a to po fyzickém kontaktu mezi oběma obviněnými a současně vyšlo najevo, že to byl žalobce, kdo byl ve sporu aktivnější, a to jak verbálně tak fyzicky, neboť bylo bezpochyby zjištěno, že to byl žalobce, kdo jako první fyzický kontakt mezi obviněnými vyvolal. **Námítka nutné obrany ze strany žalobce neodpovídá zjištěnému stavu věci.** Rozhodující pro zhodnocení oprávněnosti nutné obrany je nikoliv jen posouzení objektivní, ale zejména posouzení subjektivní – tedy, jak se oprávněnost nutné obrany mohla za dané situace jevit obránci, a zda obránce mohl s ohledem

na podmínky individuální věci důvodně a rozumně předpokládat, zda útok je vskutku útokem bezprostředně hrozícím, nebo zda bezprostředně hrozí pokračování již v započatém útoku. **Jak vyplývá z provedeného dokazování, užití spreje proběhlo v době po konfliktu obviněných, a nikoliv v době trvajících a hrozících útoku. Tedy obránce si neuvědomil, že útok skončil a jeho jednání má již charakter msty, jak lze seznat ze zvukové nahrávky, a to zejména z hlasového projevu Ing. Šimečka „ty vole, to bylo, to bylo už moc“ a následně „magore, jsi na úřadě“.**

Add IV.- otázka následného jednání

Žalobce dále argumentuje, že nebylo přihlédnuto k následnému jednání obviněného J. Šinágla, kdy osobu žalobce zostouzel na svých webových stránkách a opakovaně žalobce navštěvoval, neboť si jej chtěl vyfotit na webovou stránku, kdy žalobce v souvislosti s tímto jednáním skončil v měsíční pracovní neschopnosti. Tyto skutečnosti tvrdil žalobce, již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, kdy s těmito se dle názoru žalovaného, žalovaný jako odvolací orgán vypořádal.

Pokud byl žalobce obtěžován ze strany obviněného natolik, že nabyl dojmu, že jednání obviněného J.Šinágla má protiprávní charakter, měl se v takové situaci bránit a obrátit se se svým návrhem na příslušné správní či trestně právní orgány, což však neučinil. **Následné jednání J. Šinágla nebylo předmětem tohoto správního řízení.**

Add IV.-§ 4 odst. 1 správního řádu

Žalobce se ohrazuje proti skutečnosti, že správní orgán chování obviněného Ing. B. Šimečka posoudil jako nepřiměřené a nezdivořilé, a to s ohledem na ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu, v platném znění. Tyto skutečnosti tvrdil žalobce, již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, kdy s těmito se žalovaný jako odvolací orgán vypořádal.

Žalovaný je toho názoru, že posouzení postavení obviněného Ing. B. Šimečka ve vztahu k obviněnému J. Šináglovi, je důležitým faktorem ve věci. Z projevu Ing. Šimečka je zjevné, že jednal z pozice úřední osoby. Dle ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu platí „*veřejná správa je službou veřejnosti a každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstřícně*“. K tomuto žalovaný nad rámec uvádí, že uvedená zásada v rozšířeném znění platí i dle Etického kodexu úředníků a zaměstnanců veřejné správy, který konkrétně dle čl. 3 odst. 3 říká „*Ve vztahu k veřejnosti jedná úředník a zaměstnanec veřejné správy s nejvyšší mírou zdvořilosti, vstřícnosti a ochoty a bez jakýchkoli předsudků.*“

U osoby v postavení úředníka územně samosprávného celku se předpokládá schopnost se ovládat, a to i v situaci, kdy je mu ze strany občana položena otázka spadající do sféry jeho soukromého osobního života. Stejně tak se předpokládá, že k veřejnosti bude přistupovat objektivně a nikoli na základě předsudků vůči jeho osobě. Takové chování úředníka územně samosprávného celku nelze hodnotit jinak než jako zcela neprofesionální. Reakce obviněného Ing. Šimečka, byla neadekvátní, a to s přihlédnutím k místu, času i osobám obviněných, kdy závažnost přestupku (ve vztahu úřední osoba vs občan) se vzhledem k těmto okolnostem zvyšuje.

Důkaz: Spisová dokumentace správního orgánu prvního a druhého stupně.

III.

Na základě výše uvedených skutečností je žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje toho názoru, že v této správně právní věci bylo, jak ve správním řízení prvostupňového orgánu, tak i odvolacího orgánu, postupováno v souladu s hmotně právními i procesně právními předpisy. Proto má žalovaný za to, že žaloba žalobce Ing. Bohdana Šimečka, nar. 1.7.1966 není důvodná a navrhuje, aby Krajský soud v Praze vydal tento

r o z s u d e k:

1. **Žaloba Ing. Bohdana Šimečka, nar. 1.7.1966, proti rozhodnutí č.j. 088097/2017KUSK ze dne 12. 9. 2017 se jako nedůvodná zamítá.**
2. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení.**
3. **Žalovaný má nárok na náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci, kdy soudní přezkum není pokračováním správního řízení, a ustanovení § 60 zákona č. 150/2002 Sb., přiznává zákonný nárok na náhradu nákladů správnímu orgánu, které by nebyly vznikly podáním žaloby, a žalovaný měl ve věci plný úspěch. Náhradu nákladů uplatňuje žalovaný jako paušální náhradu za písemné úkony, vyvolané jednáním žalobce, po skončení správního řízení. Přiznání náhrady nákladů řízení správnímu orgánu vylučuje zákon č. 150/2002 Sb., pouze ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.**

JUDr. Jiří Holub
zástupce ředitelky pro oblast veřejné správy
Krajského úřadu Středočeského kraje

